

Arrest

nr. 93 263 van 11 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 september 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FADILI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat F. VANDEN DAELE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient bij schrijven gedateerd op 14 december 2009 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 10 mei 2012 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, die verzoekster op 30 augustus 2012 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.12.2009 werd ingediend door en aangevuld op 02.03.2010, 06.10.2010 :

*[E. H., N.] [R R : ...]
nationaliteit: Marokko
geboren te [...] op [...]
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene haalt aan dat zij het slachtoffer geweest was van huishoudelijk geweld gepleegd door haar echtgenoot. Betrokkene legt hiervoor de veroordeling neer van haar echtgenoot om dit te bewijzen. Betrokkene toont echter niet aan waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat betrokkenes echtgenoot hiervoor reeds werd veroordeeld.

Betrokkene haalt aan dat zij niet kan terugkeren naar haar geboorteland. Betrokkene legt echter niet uit waarom ze niet kan terugkeren naar Marokko en legt hiervoor ook geen bewijzen neer. Het is aan betrokkene dit aan te tonen. De loutere vermelding volstaat niet als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

De elementen met betrekking tot betrokkenes integratie (zij zou behoorlijk Nederlands spreken en schrijven, zij volgt Nederlandse lessen, is werkbereid, legt een werkbeloofte en een attest van werkbereidheid voor, betrokkene zou zich op intensieve wijze gemengd hebben onder de Belgische bevolking, zij legt verschillende getuigenverklaringen voor, haar centrum van belangen zou in België zijn, betrokkene legt arbeidscontracten voor) behoren tot de grond en worden in deze fase niet behandeld. De elementen van integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2. van de wet van 15/12/1980.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij licht het middel als volgt toe:

“De draagkracht van de beslissing moet slaan op vier elementen, m.n. de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerd beleid).

Doordat de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid volgende redenen voorop stelt om het verzoek tot regularisatie af te wijzen als onontvankelijk.

1.

Verweerder stelt in haar motivering: [...]

Dat in de brief d.d. 05.07.2010 vermeld werd dat verzoekster in het kader van gezinshereniging, in functie van haar echtgenoot legaal naar België is gekomen op 12.04.2006. Dat zij echter het slachtoffer werd van huiselijk geweld met een echtscheiding tot gevolg en het verlies van haar verblijfspapieren. Deze schrijnende situatie kan inderdaad een buitengewone omstandigheid vormen en dus een aanvraag in België rechtvaardigen.

Verweerder heeft blijkbaar de feiten niet correct geïnterpreteerd waardoor het motiveringsbeginsel geschonden is.

Het lijkt er tevens op dat verweerder enkel het doel had om de aanvraag te weigeren.

In de omzendbrief van 15 december 1998 Deel II titel IV werd een bijzondere procedure ingevoerd, waarbij een machtiging tot verblijf toegekend kan worden in ‘beklemmende humanitaire omstandigheden’.

Door verwerende partij wordt niet gemotiveerd waarom de feitelijke situatie (beklammende humanitaire omstandigheden) van verzoeker niet kan weerhouden als buitengewone omstandigheden.

Zij tracht op een subtiele wijze het bewijslast om te keren door te stellen dat verzoeker echter niet aantoonbaar waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt.

Naar analogie van artikel 42 quater van de Vreemdelingenwet en zoals voorzien in de omzendbrief van 21 juni 2007 kan in casu worden gesteld dat de situatie van illegaal verblijvende vrouw, die buiten haar wil om feitelijk gescheiden leeft van haar Belgische echtgenoot, die haar heeft verstoten op een gruwelijke wijze, zodat het recht tot het verkrijgen van een verblijfsvergunning mogelijk is.

Aangezien verzoekster het slachtoffer was en is van huishoudelijk geweld komt verzoekster uiteraard in aanmerking voor een verblijf van meer dan drie maanden.

Dat verzoekster in haar aanvraag duidelijk heeft aangegeven dat zij het slachtoffer is geweest van familiaal geweld.

Eveneens was er een voortdurende bedreiging met het terugsturen naar Marokko en fysieke agressie tegenover verzoekster.

Verzoekster heeft haar land verlaten om zich bij haar echtgenoot te kunnen vervoegen. Door het wangedrag van haar echtgenoot en schoonfamilie valt verzoekster zonder documenten. Verzoekster is dit huwelijk te goeder trouw aangegaan.

Verzoekster wenst hier dan ook te blijven, ze heeft nu eenmaal de stap gezet om naar België te komen. Verder is een terugkeer naar Marokko uitgesloten en zelfs onmogelijk.

Artikel 42 quater van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

(...)

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien :

1° (...)

2° (...)

3° (...)

4° hetzij bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld; en voor zover betrokkenen (...)

Dat verwerende partij goed op de hoogte was van deze situatie, doch deze in haar beoordeling van haar bestreden beslissing blijkbaar niet in gaat op dit belangrijkste aangehaald element.

De chronologie der feiten geeft duidelijk aan dat verweerster eerst beslissingen neemt om dan op zoek te gaan naar 'motieven';

2.

De Staatssecretaris heeft in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet, een manifeste beoordelingsfout gemaakt, door aan verzoeker mee te delen dat zijn aanvraag tot regularisatie onontvankelijk wordt verklaard.

Terwijl verzoekster bij haar aanvraag wel degelijk gevraagd heeft om eveneens geregulariseerd te worden op basis van de duurzame lokale verankering, dewelke zij tijdens haar onafgebroken verblijf heeft ontwikkeld, hetgeen overduidelijk blijkt uit het typeformulier.

Verzoeker heeft twee arbeidsovereenkomsten bijgebracht waarbij het minimum inkomen gewaarborgd wordt, zoals toen voorzien.

In de bestreden beslissing geeft de staatssecretaris aan dat het wettig verblijf van verzoekster niet in aanmerking kan komen daar deze elementen behoren tot de grond en worden blijkbaar niet in deze fase kunnen worden behandeld.

De staatssecretaris heeft zijn stelling ten onrechte als volgt gemotiveerd:

[...]

Bijgevolg is deze instructie niet meer van toepassing.

Dit wil zeggen dat de verwerende partij zijn beslissing verkeerdelijk heeft gemotiveerd.

De staatssecretaris heeft niet uitgelegd waarom er geen rekening kan gehouden met de argumentatie van verzoeker alsook met de tijdspanne waarin de aanvraag werd ingediend.

Dat de staatssecretaris hieromtrent niets argumenteert noch uitlegt waarom er geen rekening kan gehouden met de elementen van verzoeker zoals uitgebreid uiteengezet in zijn regularisatieaanvraag.

Dat de motivering in de bestreden beslissing dat de aangehaalde argumenten van duurzame lokale verankering behoren tot de gegrondheidsfase, is verzoekster niet in staat te begrijpen wat de redenen zijn voor de afwijzing. Dergelijke vage afwijzing voldoet niet. De enkele motivering die stelt dat met hierop niet dient in te gaan daar de vernietigde instructies niet meer van toepassing zijn is dan ook niet afdoende.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag onontvankelijk is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoekster. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria

waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om ontvankelijk te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Met betrekking tot de ontvankelijkheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Verzoekende partij voert voldoende elementen aan in haar verblijfsaanvraag, en legt verschillende stukken neer bij haar aanvraag.

Het staat paal boven water dat de door verzoekster aangebrachte elementen, die haar lokale verankering en haar verblijf in België betreffen niet afdoende zijn gemotiveerd in de bestreden beslissing, zodoende dat de materiële motiveringsplicht geschonden werden. De uitleg waarom deze elementen niet kunnen worden weerhouden op zich niet volstaan, voldoet niet.

Het middel is dan ook gegrond.”

3.1.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, immers vastgesteld dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens concreet toegelicht waarom de verschillende door verzoekster aangebrachte gegevens, waaronder onder meer het gegeven dat zij slachtoffer was van huiselijk geweld en de gegevens betreffende haar integratie, niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Specifiek wat het gegeven betreft dat verzoekster slachtoffer was van huiselijk geweld stelt de bestreden beslissing dat verzoekster niet aantoonde waarom dit gegeven op zich een buitengewone omstandigheid uitmaakt, te meer nu haar echtgenoot hiervoor reeds werd veroordeeld. Verder wordt aangegeven dat de elementen betreffende de integratie van verzoekster – met name haar kennis van het Nederlands en de gegevens dat zij Nederlandse lessen volgt, werkbereid is, een werkbelofte aflegde, zich op intensieve wijze zou gemengd hebben onder de Belgische bevolking, verschillende getuigenverklaringen voorlegt, haar centrum van belangen in België heeft en arbeidscontracten voorlegt – behoren tot de grond van haar aanvraag en het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De Raad benadrukt hierbij ook dat in de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat deze elementen niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden en dat niet wordt geoordeeld dat "men hierop niet dient in te gaan daar de vernietigde instructies niet meer van toepassing zijn".

Waar verzoekster stelt dat niet wordt uitgelegd waarom er geen rekening kan worden gehouden met de tijdspanne waarin de aanvraag werd ingediend, lijkt zij verder te doelen op het gegeven dat zij haar verblijfsaanvraag indiende in de tijdspanne vooropgesteld in de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dienaangaande wordt er in de bestreden beslissing evenwel correct op gewezen dat deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State met nummer 198 769 van 9 december 2009 en verzoekster zich hier aldus niet meer op kan beroepen. De Raad van State oordeelde immers dat deze instructie "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen", omdat "door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden" en omdat "uit

het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt". Er blijkt op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet verder niet dat bij een onontvankelijkheidsbeslissing wegens het ontbreken van buitengewone omstandigheden dient te worden gemotiveerd inzake de tijdspanne op zich waarin de aanvraag is ingediend.

De Raad stelt vast de motivering vervat in de bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig is en verzoekster in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

3.1.2.2. In zoverre verzoekster aangeeft niet akkoord te gaan met de beoordeling in de bestreden beslissing en stelt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekster beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekster aangebrachte gegevens – met name het gegeven dat zij slachtoffer was van huiselijk geweld, haar bewering dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst, het gegeven dat zij nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde, de door haar aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en haar integratie – niet toelieten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden niet kon indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk was.

Verzoekster geeft allereerst aan niet akkoord te gaan met de motivering in de bestreden beslissing dat zij niet heeft aangetoond waarom het gegeven dat zij slachtoffer was van huiselijk geweld op zich een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Verweerder wees er hierbij ook op dat haar (ex-)echtgenoot hiervoor reeds is veroordeeld. Door aan te voeren dat zij in het kader van gezinshereniging legaal naar België is gekomen op 12 april 2006, dat zij vervolgens het slachtoffer werd van huiselijk geweld met een echtscheiding en het verlies van haar verblijfspapieren tot gevolg, dat zij te goeder trouw was en dat een dergelijke schrijnende situatie wel degelijk een buitengewone omstandigheid kan vormen, toont verzoekster evenwel nog niet aan dat verweerder de feiten niet correct heeft geïnterpreteerd of op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat geen buitengewone omstandigheden voorliggen. Zo betwist verweerder in de bestreden beslissing op geen enkele manier dat verzoekster binnen haar huwelijk het slachtoffer werd van huiselijk geweld. Het kan daarnaast niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd om het loutere gegeven dat verzoekster op een gegeven ogenblik in het verleden slachtoffer was van huiselijk geweld niet te weerhouden als buitengewone omstandigheid op grond dat niet wordt toegelicht om welke reden dit gegeven haar verhindert haar aanvraag via de normale procedure in te dienen. Hiertoe dienen immers gegevens voorhanden te zijn dat het voor verzoekster op het ogenblik van haar aanvraag zeer moeilijk of zelfs onmogelijk was om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het herkomstland. Verweerder kon oordelen dat aan deze vereiste niet is voldaan door louter te wijzen op het gegeven dat men in het verleden slachtoffer was van strafrechtelijke feiten en zich in een moeilijke huwelijkssituatie bevond. Zoals eveneens reeds aangehaald, dient verder uit de uiteenzetting in de aanvraag duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat en berust de bewijslast van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden bij de aanvrager, zodat niet kan worden ingezien dat er sprake is van een omkering van de bewijslast. Verweerder kon er daarnaast ook op wijzen dat haar echtgenoot voor deze feiten reeds is veroordeeld.

Inzake de verwijzing naar de omzendbrief van 15 december 1998 over de toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de regularisatie van bijzondere situaties, merkt de Raad verder op dat artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet niet langer bestaat en bijgevolg niet blijkt dat deze omzendbrief nog van kracht is. Deze omzendbrief kan/kon bovendien ook geen bindende kracht worden toegekend (cfr. RvS 19 september 2001, nr. 98.928).

Waar verzoekster nog stelt dat zij als slachtoffer van huiselijk geweld en op grond van haar “*situatie van illegaal verblijvende vrouw, die buiten haar wil om feitelijk gescheiden leeft van haar Belgische echtgenoot, die haar heeft verstoten op een gruwelijke wijze*” in aanmerking komt voor een verblijf van meer dan drie maanden, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing enkel de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft en verweerder zich hierin niet uitspreekt over de vraag of dit gegeven een reden, in het kader van de gegrondheid van de aanvraag, kan zijn om verzoekster te machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.

Verzoekster verwijst verder naar de bepalingen van (oud) artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet, doch deze bepaling – die thans deels gewijzigd is – is van toepassing op personen die in het Rijk verblijven in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Er blijkt niet dat dit het geval is wat verzoekster betreft. In de bestreden beslissing wordt ook geenszins toepassing gemaakt van deze bepaling. Verzoekster blijft daarnaast eveneens in gebreke op concrete wijze toe te lichten op welke wijze deze bepaling zou zijn miskend. De Raad herhaalt verder nog dat in de bestreden beslissing wel degelijk rekening is gehouden met het gegeven dat verzoekster slachtoffer was van huiselijk geweld – hetgeen ook geenszins wordt betwist, nu uitdrukkelijk wordt gewezen op de veroordeling voor deze feiten van haar (ex-) echtgenoot – doch dat wordt geoordeeld dat niet is aangetoond dat dit gegeven haar zou verhinderen de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen vanuit het herkomstland.

De Raad stelt vervolgens vast dat verzoekster, door opnieuw te betogen dat een terugkeer naar Marokko uitgesloten en zelfs onmogelijk is, slechts haar stelling die zij reeds poneerde in haar verblijfsaanvraag herhaalt. Zij weerlegt de motivering in de bestreden beslissing niet dat een loutere bewering dat zij niet kan terugkeren naar het herkomstland niet volstaat om een buitengewone omstandigheid uit te maken.

Verzoekster wijst daarnaast op het gegeven dat zij zich heeft beroepen op haar duurzame lokale verankering in België en dat zij hiertoe ook twee arbeidsovereenkomst voorlegde. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder rekening heeft gehouden met deze elementen, doch oordeelde dat deze elementen niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden omdat deze elementen betrekking hebben op haar integratie in België en bijgevolg op de grond van haar aanvraag. Verweerder was derhalve van mening dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Zoals reeds aangegeven bij de bespreking van de formele motiveringsplicht blijkt aldus niet dat niet wordt uitgelegd waarom deze elementen opgeworpen in de aanvraag niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. De Raad stelt verder vast dat verzoekster met haar uiteenzetting niet aantoonde dat voormelde motivering in de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zou zijn. Verzoekster toont immers geenszins aan dat het voor haar omwille van deze argumenten zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit haar land van herkomst in te dienen. De stelling van verweerder dat de door verzoekster aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden weerhouden.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van het gelijkheidsbeginsel vervat in de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet.

Zij betoogt als volgt:

“De artikelen 10, 11 en 191 van de gecoördineerde Grondwet van 17.02.1994 werden geschonden. De voornoemde artikelen hebben tot doel gelijke gevallen gelijk te behandelen. De aangevochten beslissing legt dit beginsel en wetsartikelen naast zich neer waardoor de aangevochten beslissing het geciteerde beginsel en wetsbepalingen schendt.

Verzoekster kan enkel toepassing maken van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en niet van de vernietigde instructie d.d. 19.07.2009 aangezien de toepassing van de instructie impliceert dat verweerder een bijkomende voorwaarde toevoegt aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Echter verzoekster, die in zich in dezelfde situatie bevond (onwettig verblijvende) tijdens de regularisatiecampagne als de andere aanvragers waarvan hun aanvragen ingediend tussen 15 september en 15 december 2009 wel ontvankelijk werden verklaard en geregulariseerd werden op grond van de vernietigde instructie d.d. 19.07.2009 en artikel 9bis VW wordt hierdoor niet gelijkwaardig behandeld.

Verweerder kan haar beslissing niet rechtvaardigen door zich te beroepen op de arresten van de Raad van State die de instructie d.d. 19.07.2009 hebben vernietigd aangezien zij over een discretionaire bevoegdheid beschikt om de aanvraag van verzoekster ontvankelijk en gegrond te verklaren op grond van artikel 9bis van de VW. Verweerder is gebonden door het gelijkheidsbeginsel.

Er is dus sprake van discriminatie en ontbreekt er hiervoor een objectieve en gerechtvaardigde grond. Op geen enkele wijze toont verwerende partij aan dat er in vergelijking met andere dossiers er een redelijke grondslag is voor de afwijzing van de regularisatieaanvraag van verzoeker.

Verweerder heeft een discretionaire bevoegdheid en kon anders besloten hebben door de aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet gegrond en minstens ontvankelijk te verklaren zonder de vernietigde instructie d.d. 19.07.2009 toe te passen.

Het gelijkheidsbeginsel is geschonden.

Het middel is ernstig en gegrond.”

3.2.2. Verwijzend naar de bespreking van het eerste middel stelt de Raad vast dat verweerder de ontvankelijkheid van verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf heeft getoetst aan de in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziene “*buitengewone omstandigheden*”. Het gegeven dat verweerder over een zekere discretionaire bevoegdheid beschikt om de als buitengewone omstandigheden aangevoerde elementen al dan niet te aanvaarden, ontslaat hem niet van de wettelijke verplichting opgelegd door de wetgever in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet om het voorhanden zijn van de buitengewone omstandigheden na te gaan. De datum waarop een aanvraag om machtiging tot verblijf wordt ingediend is verder, gelet op de tekst van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geen determinerend gegeven bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van voormeld artikel.

In de mate dat verzoeksters betoog gericht is tegen de motivering in de bestreden beslissing dat zij zich niet meer kan beroepen op de criteria vervat in de instructie van 19 juli 2009 omdat deze nietig werd verklaard door de Raad van State, stelt de Raad vast dat de kritiek van verzoekster gericht is tegen een overtollig motief in de bestreden beslissing (cf. RvS 31 januari 2012 nr. 217.599). De eventuele gegrondheid van een middel dat gericht is tegen een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoekster heeft dan ook geen belang bij dit onderdeel van het middel (cf. RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

Daarnaast moet worden gesteld dat het feit dat verweerder in het verleden toepassing maakte van een beleidsinstructie die door de Raad van State werd vernietigd en dit in voorliggende zaak niet doet hoe dan ook niet kan leiden tot het besluit dat de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet geschonden zijn. Verzoekster gaat immers voorbij aan het feit dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Indien een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in bepaalde gevallen ontvankelijk verklaard werd zonder dat aan de door de wetgever gestelde vereiste was voldaan dat buitengewone omstandigheden dienden te worden aangetoond, dan impliceert dit niet dat het bestuur bij een volgende beslissing opnieuw de wet kan of moet miskennen.

Het aangevoerde middel kan niet worden weerhouden ter nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting:

“Uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd. (Cass. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285)

Dat men van een overheid minstens mag verwacht worden dat ze haar eigen toegezegde gronden dient na te leven. Dat verzoekster de procedure volgde, welke is uitgewerkt in de instructie van d.d. 19.07.2009 en verder verduidelijkt in het vademecum van 12.10.2009.

Dat verweerster alle moeite heeft gedaan om alle stukken die nodig waren bij de aanvraag en nog erna heeft verzameld en verstuurd heeft om aan te tonen dat zij wel degelijk onder de toepassing valt van 2.8.B van de vernietigde instructie valt.

De overheid moet zijn besluiten zó formuleren dat de burger precies weet waar hij aan toe is of wat de overheid van hem verlangt. Bovendien moet de overheid de geldende rechtsregels juist en consequent toepassen.

Een burger mag, onder bepaalde voorwaarden, kunnen vertrouwen op uitspraken van een bestuursorgaan waarin dingen worden toegezegd maar die later niet nagekomen (kunnen) worden door het bestuursorgaan.

Verzoekster dient een aanvraag tot regularisatie in België in tijdens de regularisatiecampagne op grond van de instructie d.d. 19.07.2009 en artikel 9bis VW. Dat zij bovendien onder alle voorwaarden valt van 2.8.B van de instructies. Nu wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard omdat er geen buitengewone omstandigheden zijn en de aanvraag via de diplomatieke of consulaire post diende gedaan te worden. Dat de overheid echter over een discretionaire bevoegdheid beschikt en de rechtszekerheid dient te handhaven door de aanvraag van verzoekster gegrond minstens onvankelijk te verklaren.

Het rechtszekerheidsbeginsel is geschonden.

Het middel is ernstig en gegrond."

3.3.2. Waar verzoekster, specifiek wat het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel betreft, nog betoogt dat de vernietigde instructie verwachtingen creëerde bij haar, wijst de Raad erop dat – daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond derwijze dat verzoekster er mocht van uitgaan dat zij verder in België mocht verblijven – deze praktijk hoe dan ook *contra legem* zou geweest zijn. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden. Het middel gesteund op het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel is niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr.104.270).

Het derde middel kan niet worden aangenomen.

3.4.1. Verzoekster voert in een vierde middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Zij licht het middel als volgt toe:

"Verweerder heeft, in casu, kennelijk onredelijk gehandeld en niet gehandeld als een normaal, voorzichtig en redelijk handelende overheid.

Elke overheidsbeslissing moet de redelijkheidstoets doorstaan: ze mag niet kennelijk onredelijk zijn. (M. BOES, o.c., 66-69; -, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK (ed.), o.c., 90; A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., 54; A. VAN MENDEL, o.c., 151).

Dat verweerder bij het nemen van zijn beslissing een discretionaire bevoegdheid heeft uitgeoefend. Dat hij binnen zijn wettelijk toegekende bevoegdheid een beoordelingsvrijheid heeft omtrent de te treffen maatregelen in functie van het algemeen belang en hij bijgevolg keuze had tussen verschillende beslissingen.

Rekening houdend met de integratie, werkbereidheid, lokale verankering en het langdurig ononderbroken verblijf van verzoekster in het Rijk heeft verweerder zeer zeker kennelijk onredelijk gehandeld door de regularisatieaanvraag van verzoeker te weigeren.

Dat verzoekster bij de aanvraag voldoende stukken heeft toegevoegd waaruit blijkt dat zij nu al heel lang ononderbroken in België heeft verbleven, zich aangepast heeft en haar volledige sociale en economische belangen hier gevestigd zijn en het voor haar héél moeilijk geworden is om terug te keren naar het thuisland en aldaar een aanvraag in te dienen.

Dat zij in dezelfde omstandigheden bevond dan de aanvragers die geregulariseerd werden op grond van de vernietigde instructie d.d. 19.07.2009.

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren. (R.v.St nr. 58.969, 01.04.96, TVR 97, p.29.)

Verweerder heeft het proportionaliteitsbeginsel niet gerespecteerd doordat zij geen rekening heeft gehouden met de context (regularisatiecampagne).

Verweerder had althans, indien hij redelijk was, op basis van zijn discretionaire bevoegdheid zeer zeker anders moeten besluiten.

Het middel is derhalve gegrond."

3.4.2. De Raad herhaalt dat op verweerder, gelet op de bewoordingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een wettelijke verplichting rustte om na te gaan of de vereiste buitengewone omstandigheden voorhanden waren vooraleer hij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk kon verklaren.

Waar verzoekster opnieuw de beoordeling in de bestreden beslissing bekritiseert dat de elementen betreffende de integratie in België geen buitengewone omstandigheden uitmaken, stelt de Raad vast dat verzoekster geenszins aantoont dat het voor haar omwille van deze argumenten zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit haar land van herkomst in te dienen. Een goede integratie en meer specifiek de kennis van het Nederlands en de aanwezigheid van vrienden en kennissen op wie een beroep kan gedaan worden, kan een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure trouwens enkel eenvoudiger maken en dient dus in regel niet als een buitengewone omstandigheid beschouwd te worden (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 26 september 2008, nr. 186.535; RvS 20 oktober 2008, nr. 187.162). *In casu* lijkt de ingeroepen integratie eerder een argument ten gronde te zijn. Een kennelijke wanverhouding tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing is niet aangetoond.

In zoverre verzoekster nog stelt dat zij zich in dezelfde omstandigheden bevindt als de aanvragers die geregulariseerd werden op grond van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, wijst de Raad erop dat het verweerder niet is toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene vereisten een verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren en dat de loutere verwijzing naar beginselen van behoorlijk bestuur niet toelaat af te wijken van een reglementair voorziene norm (*cf.* Cass.12 december 2005, AR C040157F). De aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel kan *in casu* dan ook geenszins tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Het vierde middel kan niet worden aangenomen.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend en twaalf door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS